UnSlayne
(HAX GRID, Nemira 2003, volum de povestiri)

UnSlayne - CyClone

E nouă seara, la un colţ de stradă. Geamuri, neoanele, lumini diluate la marginea vederii, oraşul dincolo de mine, în rest ... muzică de fond pentru gânduri. Azi totul a fost ca un vis ieftin. Priviri vechi, înăuntru, sunt urmele de cauciucuri de pe o autostradă cu oricâte benzi şi un singur sens: în jos. Azi totul a fost ca un vis în monocrom. Ca interfaţa mea, care de la o vreme nu mai afişează culorile. E veche, a dracu de veche. Totuşi mă simt de parcă cineva ar testa-o pe mine, de parcă ar fi făcută să mi se adapteze. Să fie ca mine, daltonistul plătit ca să rămână aşa. Uită tot, uită alternativele, uită ce ai fi putut să faci, uită căile de mijloc. Da, mă simt ca un daltonist informaţional. Văd numai pe cine termin şi pentru cine termin. Lumea se împarte mereu în „ai mei” şi „ai lor”, oricare ar fi unii sau alţii. Nu sunt niciodată aceiaşi. Am ajuns la performanţa de a îmi opri singur, natural, orice întrebare neformulată, orice gând de îndoială, orice nedumerire care ar putea să-mi ia din plata mereu mai mare. Pentru că mereu lucrez pentru angajatori mari, până când vine rândul altora mai mari să mă angajeze împotriva lor. Ecologie suburbană. Eu sunt bacteria, simbiotul inobservabil, dispreţuit şi temut fără să i se ştie numele. Eu sunt ultima cifră din coada profiturilor uriaşe ale corporaţiilor concurente, cifra la care nu se uită nimeni. La care nu se uită decât softurile, AI-urile vechi. La mine se uită AI-urile, parcă le văd, cu ochi speriaţi, fiecare căzând în sine însuşi pentru a face loc altora. Cui, nu e treaba mea. Azi am dat gata o copie CyClone a unuia. Nu ştiu pentru cine, şi nici nu mă interesează. Le-am înregistrat datele, ca să-i găsesc uşor, să fiu sigur că nu mă trag în ţeapă. Mi-am pus protecţii peste protecţii, ca să nu afle. Cică n-am voie să iau date de la angajatori. Cică dacă iau ceva, m-am dat dracu. Aşa zic toţi. Dacă nu-ţi dau banii, n-ai decât să-i înjuri şi să cauţi unii care să aibă ceva de împărţit cu ei. Numai că s-ar putea să păţeşti la fel şi cu ăia. Deh, pentru unul ca mine e greu să nu pice de fraier. Acum îi aştept. E nouă seara, la un colţ de stradă, şi îi aştept cu banii.

Nici măcar nu mă mai uit la fereastra de trafic intern în timp ce derulez înapoi.

E noapte. Iar noapte, ca întotdeauna. Cam toate lucrurile care îţi schimbă viaţa se întâmplă noaptea. Şi în noaptea asta, la care am ajuns acum, nu e decât un hover-truck parcat şi doi sau trei inşi care încarcă nişte cutii. Restul e aproximativ, sau nu e deloc, lua-o-ar dracu de interfaţă, lua-o-ar la reparat s-o ia, că îmi reproiectez toată treaba direct în minte ca să văd culorile, ba nu, ca să le ştiu, ca să fie acolo, de parc-ar fi. A fost cea mai de căcăt treabă pe care ar fi trebuit să iau bani. Să ascunzi un transport clandestin de ochii tuturor AI-urilor de supraveghere, de pe scaunul din dreapta al unui hover-truck setat pe pilot automat, lângă un şofer de rezervă care, cât timp nu e şofer, îţi ţine un pistol încărcat la tâmplă şi se simte dator să te mai stimuleze cu câte-o înjurătură. Şi să n-ai habar pentru cine o faci. Oamenii vroiau să fie siguri că-mi fac treaba bine. Sau că, dacă ceva nu iese, nu mai află nimeni de legătura lor cu transportul ăla şi cu mine. Asta e, meseria mea nu figurează oficial decât la infracţiuni. Şi încrederea ar fi fost ultimul lucru pe care aş fi putut să-l cer. N-am aflat nici până azi cine m-a angajat atunci. Ştiu doar că pe cutii scria mare EMP. Trafic de arme, deci; măcar atâta lucru m-au lăsat să văd. Trec pe vizual, aşa, degeaba, şi străzile oraşului sunt, prin parbrizul hover-truck-ului, desene în cărbune pe care două mâini invizibile mi le întind spre coada ochilor. Dincolo de vechi ferestre, care acum nu se mai văd.

Încă n-am văzut banii pentru treaba de atunci. Şi nici măcar n-am apucat să înregistrez ceva, să le iau urma.

***

Ăştia m-au pus să-i aştept exact lângă clădirea CyClone.

Clădirea la picioarele căreia se lăfăie tot cartierul ăsta în care m-au trimis. Oamenii urcă şi coboară din HVuri la fel ca oriunde, vitrinele magazinelor arată aceleaşi reflexii ale propriilor firme holo, ca şi bălţile de apă de pe asfalt.

Nu mă mai uit decât în sus.

Şi sus nu e cerul de acasă, din celălalt capăt al oraşului, de la marginea unde mă trezesc dimineaţa într-un bloc de căcat, mă întorc pe partea cealaltă şi văd geamul, deschid mai larg ochii şi cerul se lărgeşte şi el, gol, din linia verticală dintre pleoape, într-o pată de culoare. Aici clădirea CyClone e pata de culoare.

De ce dracu m-au pus să aştept exact lângă clădirea ălora? Peste drum e un soi de bar. Mai simplu, un local. Genul de local fără o destinaţie clară, combinaţia de succes garantat între un bar şi un mic hotel, afacerea perfectă pentru oricine vrea să îi atragă pe toţi cei care n-au ce face şi pe toţi cei care trăiesc de pe urma lor. HV-urile trec în viteză, nu văd ce scrie, în culori exagerate, pe firma 2d a localului.

Paul e un om atent. Atent într-un mod bolnav, ca un spion ratat pe care nu-l angajează nimeni fiindcă sunt mereu alţii mai buni ca el, fiindcă îi lipseşte ceva, o calitate esenţială pe care nu o numeşte nimeni, care nu apare pe nici o listă, pe care însă o bănuiesc toţi în afara lui. Ce îi lipseşte lui Paul e o oarecare doză de fineţe, cumulul ăla nedefinit dintre stil, eficienţă şi capacitatea de a le avea fără să le arăţi. Aşa că rămâne un simplu observator, mic cameleon suburban, zilier pe la unii sau alţii, hacker de ocazie, pe bani sau din curiozitate, dealer, detectiv, orice îi aduce un câştig. Cunoaşte mecanismele, asta e treaba lui, meseria nedeclarată. Niciodată nu nimereşte greşit. Mă enervează gândul ăsta, fiindcă tocmai îl văd venind în viteză, printre oamenii de pe trotuarul celălalt, printre HVuri, vizibil din când în când în lumina străzilor ca o hologramă defectă. Vine spre mine, de parcă ar vrea să-mi zică ceva. Mă enervează fiindcă lipsa lui de fineţe i-a adus diferite reputaţii în diferite cercuri, majoritatea reputaţii proaste. E greu să nu fii văzut când unul ca Paul fuge disperat spre colţul de stradă unde aştepţi în semiîntuneric. Şi eu încerc să fiu cât mai puţin văzut. Acum e inevitabil, faţa lui se suprapune ca din senin peste corpul făcut pe comandă al uneia din fetele care îmi făcea cu ochiul din faţa localului fantomă de pe trotuarul vecin, probabil aşteptând clienţi, şi îmi aduc aminte brusc şi inutil că încă n-au venit cu banii.

Felul în care se opreşte Paul, dându-şi parcă seama de ceva, şi mă strigă şoptit pe nume, ca şi cum dintr-o dată ar vrea

să nu îmi deconspire poziţia, mă amuză şi mă enervează în acelaşi timp. Pentru el, doar una din două. Am de ales. -Pst! Eu sunt. Îi răspund cu voce tare, aproape răstită. Am ales. -Puteai la fel de bine să trimiţi un mesaj în tot cartierul, pe direct, ca să anunţi că sunt la colţul ăsta de stradă. Sau mai bine deschideai un NeuSim prin interfaţa ălora CyClone, că tot e free şi au clădirea aici. -Stai, stai uşor. Să auzi ce am să-ţi zic. -O să aud imediat. Dacă mă lămureşti mai întâi de ce dracu ai venit personal până aici. -Păi nu mi-ai tu zis ieri că o să ai treabă prin zona asta? La dracu, am început iar să mă uit în jur, să văd dacă vin ăia cu banii. Sau dacă nu vin ăia cu banii, mai exact. Cu Paul aici şi cu înţelegerea mea cu ei pe vreun server ecranat, chiar vreau să fiu sigur că nu-i văd venind încoace. -Bine, şi nu s-a inventat reţeaua? -N-am încredere. Ai uitat de Osiris? -Şi pe direct ce-avea? Da acuma hai, zi ce ai de zis, că dacă te văd ăia aici am încurcat-o amândoi. Tu, mai rău decât mine, dacă scăpăm vii. -Bă, vrei să auzi ce am de zis sau ai chef de scandal? -Dacă aveam chef de scandal făceam cam ce-ai făcut tu, în loc să mă ascund în căcatul ăsta de loc şi să-i aştept pe ăia. Zici? -Zic, că n-am venit degeaba pân-aici. M-au plătit să-ţi zic treaba asta, aşa că ne certăm şi ne batem când vrei, da nu acuma. Deci fii atent: mai ştii tu… -Stai aşa. Cine zici că te-a plătit? -De parcă tu ştii cine te plăteşte… ce dracu pui întrebări d-astea? De data asta are dreptate. -Aşa, zi, ce să mai ştiu? -Mai ştii tu transportul ăla pe care încă n-ai luat plata? -Da, îl ştiu, normal că-l ştiu. Şi n-o să te întreb de unde îl ştii tu. Începe să răspundă, şi eu spun o dată cu el, luându-i-o înainte şi acoperindu-i vocea: -Am sursele mele. Rânjeşte penibil, descoperit. -Ştiu, şi nu e treaba mea, ştiu şi asta. -Bun, lasă sursele mele, de transportul ăla era vorba. Ai idee ce ai transportat? -Ceva muniţie, arme, dracu ştie, echipament militar. EMP, asta scria pe lăzi. -EMP. Ce-i EMP? -Electro Magnetic Pulse, din câte ştiu. Se găsesc pe piaţa neagră echipamente EMP câte vrei. Nu-mi spune că nu ştii piaţa neagră. -Ştiu piaţa neagră, şi ştiu totul la zi, mult mai la zi decât tine. De când n-ai mai dat prin cluburile undergorund? Alea ilegale adică. -Nu mai ştiu. Ce treabă are cu piaţa neagră? Vorbim de piaţa de armament sau de...

-Cam de când, totuşi?

-De mult.

-Cât de mult? Mă calcă pe nervi.

- Bă, dacă te-au plătit să faci mişto de mine, zi-le să-şi bage creditele-n cur, că dacă nu, li le bag eu.

- E mai mult de o lună?

-Nu ştiu, o fi, da care-i treaba, de ce o lună?

- E cam o lună de când, pe piaţa neagră, traficanţii de arme nu mai folosesc numele de EMP.

- De ce?

- Fiindcă îl folosesc alţii. Pentru altceva. Nu vin ăia cu banii. E bine.

- Pentru ce? Hai, nu mai fă pe actorul că n-ai talent, zi direct şi simplu ce-ai de zis.

- EMP e o ştanţă, o prescurtare. Nu sunt iniţiale. Empathy.

- Empathy?

- Un drog vechi, de care încă se mai auzea acum vreo treizeci-patruzeci de ani, poate mai mult. Îi ziceau într-o droaie de feluri. Ăştia, acuma, îi zic Empathy. Pilule. Drog adevărat, nu impulsuri distilate. E marfa originală, exact ce se caută. Aş putea spune că în sfârşit am rămas cu gura căscată, dar dacă aş spune-o, nu ar mai fi adevărat.

- Asta ai cărat tu în lăzile alea.

- Stai un pic. Pentru cine?

- Nu ştiu.

- Cum dracu nu ştii?

- Nu ştiu şi gata. Pe stradă se apropie, încet, de ceva vreme, vreo zece inşi în haine negre de piele. La început crezusem că sunt nişte punkişti.

- Taci. Uite-i.

- Cine?

- Ăia cu banii.

- Unde?

- Vin din stânga. Fugi.

- Gata.

- Stai! Încearcă şi tu, măcar o dată, să nu mai atragi atenţia. Paul a plecat brusc şi observ că tipa de peste drum e tot acolo, e o proiecţie, şi face probabil cu ochiul tuturor trecătorilor în acelaşi timp. Reclama localului, sau a vreunui peşte din zonă. Nu arată chiar cum mi-ar plăcea mie. Probabil că e o proiecţie ieftină, sau li s-a stricat ălora softul pentru adaptivitate. Nu mă uit în spate, să văd dacă Paul mai e sau nu în zonă. Nici în

stânga, decât cu coada ochiului. Asta de când mi-a sărit în ochi geanta veche din mâna unuia din ăia trei. Aşa au zis, aşa fac toţi. Îmi dau bani vechi, casete no name. Nimic înregistrat. Nimic prin reţea. Se apropie.

- Îmi zici altă dată. Zi cine mama dracu erau ăia.

- Clara şi futangiii ei, într-o zi proastă. Mă simt oarecum în siguranţă aici. Pe ăia i-am pierdut pe traseu. La intrare m-am scanat, şi cred, vreau să cred că nu mă monitorizează în nici un fel. Ce dracu, e o garsonieră de tot căcatul, nici nu ştiu dacă Paul a plătit chirie pentru locul ăsta, dacă mă monitorizau nu i-ar fi împiedicat nimeni să intre până acum. Ar fi intrat, şi şi-ar fi făcut treaba. Clara şi futangiii ei.

- Clara?

- Tipa cu vreo zece găuri şi despicături adăugate chirurgical pe mai tot corpul.

-Pe tot corpul? Mă pufneşte râsul.

- Ce dracu e, curva cartierului? Pun pariu că o ştiu bine de tot chirurgii ăia la care şi-a făcut operaţiile!

- Cred că dacă te auzea, acum aveai deja cam la fel de multe tăieturi ca ea, numai că fără anestezie. Pe chirurgi i-a plătit cu bani de pe urma altora.

- Furaţi?

- Nu. De pe urma unora care oricum n-ar mai avea ce face cu ei, dacă mă-nţelegi.

- Asasină, deci. Şi ăia nu-s doar futangiii ei.

- Ăia sunt angajaţi, cică. Îţi dai seama că nu-i plăteşte numai în bani. Ai avut noroc, nu mai ştiu pe nimeni care să fi scăpat de Clara şi de ai ei.

- Heh, eu crezusem că ăia vin să-mi dea plata. Te-o fi văzut pe tine. Cine dracu te-a pus să...

- N-aveau cum. Am plecat în linişte.

- Tipa aia, Clara.

- Ce-i cu ea?

- A fost peste drum, tot timpul. Credeam că-i o proiecţie, se mişca foarte puţin. A stat acolo până s-au apropiat ăia. Paul tace, şi se uită fără speranţă la imaginea uşor defectă de pe fereastra necurăţată de multă vreme. Pare chiar mai lipsit de speranţă decât ar trebui să fiu eu, aşa că renunţ să mai dau vina pe el.

- Şi pentru cine zici că lucrează ăştia?

- Oficial, pentru nimeni. Neoficial, au creierele pline de protocoale de monitorizare şi condiţionare de la CyClone.

- CyClone? Căcat.

- Ce-i?

- N-ar trebui să zic, da oricum nu cred că mai am mult de trăit. Ultimul job, ăla pentru care aşteptam banii, a fost să ard un AI ţinut de ăia de la CyClone. Paul tace din nou, exact la fel ca mai înainte. Aproape că mă calcă pe nervi.

- Şi ce zici că ar fi de făcut?

- Nu ştiu. Dacă vrei, poţi să mai stai aici până plec eu.

- Până pleci tu? De ce, n-ai încredere?

- N-am cheie. Am una singură. Stau la etajul şase, cu o uşă metalică veche şi o singură cheie.

- Şi ce-i cu asta?

- Ce dracu nu-nţelegi? Clara şi cu ăia s-ar putea să mă caute şi pe mine. Dacă plec şi te încui aici, sunt şanse să rămâi încuiat. Acum eu privesc fereastra, refugiindu-mă în a-i număra petele de uzură şi imperfecţiunile proiecţiei.

- Bine, şi trebuie neapărat să pleci azi?

- Da. Să-mi iau restul de bani de la ăia, fiindcă ţi-am transmis mesajul. Şi, să văd, poate îi mai trag de limbă un pic. Îmi place să aflu pentru cine lucrez.

- Şi mie, Paul. Proiecţia de pe fereastră se rearanjează supărător de vizibil, pâlpâind pe alocuri.

- Şi mie.

Cred că încep să regret viaţa dinainte. Ce chestie, vorbesc de parcă cine ştie cât ar fi trecut. Aşa e cu schimbările bruşte. Nici nu simţi că s-au petrecut, nu apuci. Da, încep să regret plictisul de acum câteva zile. Treaba asta, amintirea plictisului, îmi face somn. Sau cel puţin aşa îmi zic eu, ca să uit de oboseala drumului făcut în fugă de la Paul până aici, la mine acasă, mereu cu un ochi în spate. Şi nici să mă culc nu pot.

N-am cum, ar fi prea uşor.

Stau la parter, n-am decât să mă ascund după fereastra acum transparentă doar din partea asta, să fac un tic din a mă uita în lungul întunericului, sperând să nu-i văd venind.

Deja mă uit de parcă aş aştepta.

Măcar dacă ar veni, totul s-ar termina simplu şi repede. Îmi blestem instinctul de conservare şi, periculos de obişnuit cu ideea că n-o să văd pe nimeni pe stradă în afara temerilor sau speranţelor mele, deschid un mesaj text care tocmai mi-a venit de la Paul. Interfaţa tot monocromă e. Ideea că cineva s-ar juca în felul ăsta cu mine a rămas acum o scuză penibilă. Am altele pe cap. Involuntar, natural, îmi amintesc dârele de cărbune care erau strada din faţa mea, încă proaspete. Îmi amintesc cum îmi aminteam. Şi iar regret. Mai bine citesc mesajul, pe fond transparent. Monocrom.

***

Empathy, copia AI anonimă căzând, Clara... CyClone. Peste tot, CyClone. Paul zisese în mesaj că ăia l-au plătit şi că l-au pus să-mi zică cine sunt şi ce-au vrut de la mine. Am fost, am vorbit cu el. CyClone. Ăia care l-au angajat pe Paul sunt tot CyClone. Cică pentru ei a fost jobul ăla cu lăzile. La dracu, de unde să ştiu că-i trădez? Se joacă, asta fac, se joacă cu mine. Nici astă noapte, nici peste zi n-am reuşit să adorm deloc. Am stat la pândă. Mă simt de parcă aş fi băut câteva kile de DoIt în cel mai prost bar posibil şi acum m-aş împletici spre casă. Numai că tocmai de acasă am plecat, şi de băut n-am băut nimic. Interfaţa monocromă îmi face în ciudă. Azi văd că a început să meargă prost transparenţa. Nu ştiu unde mă duc, văd doar clădirea, clădirea uriaşă de la kilometri depărtare. Merg pe jos, şi mişc mereu capul ca ameţit fiindcă nenorocita aia de bară gri de la fereastra de răsfoire a memoriei stă exact peste proiecţia din vârful clădirii. E CyClone, dracu ştie de ce merg într-acolo. Răsfoiesc memoria, şi mă gândesc că de obicei sunt şanse să-mi primesc banii pe un job în altă zi decât trebuia, la aceeaşi oră, în acelaşi loc. Când nu sunt acoperite de bara gri de pe retină, la care nu vreau să renunţ, literele care levitează deasupra clădirii din zare luminează cerul gri, înserarea monocromă. Parcă ar fi o amintire derulată vizual. O amintire în monocrom, aşa e totul.

Şi la cât de puţin a ajuns să-mi pese, aş zice că e una destul de veche. Oricum, e aproape noapte, şi m-am hotărât. O să merg pe jos până acolo unde am aşteptat ieri. E jocul meu. Ori vin ăia cu banii, ori vin ăilalţi să mă taie. Am vrut să scap de monotonie. Am scăpat, şi a fost prea mult. Acum mă doare-n cur. Fie ce-o fi. Dacă mă bag în alt job, cu alţii, risc să dea iar

ăştia de mine, ăştia de la CyClone. Aşa că n-am ce pierde. Pe trotuarul aproape gol din cartierul meu de căcat vâjâie aerul împins de HV-urile care trec pe stradă, în viteză, fără ca vreunul să oprească. Mai pâlpâie doar câte o vitrină ieftină, şi mai încearcă să intre în vorbă cu mine câte un cunoscut pe lângă care trec, absent. Mai e ceva. Jobul ăsta, ultimul, ăsta cu care i-am supărat. Nu ştiu pentru cine a fost jobul ăsta.

Stau aici, de câteva minute, mă sprijin de zid. Am chiar în faţă clădirea CyClone. Mi-am upgradat HV-ul cu ultimele chestii scoase în reţea, neoficial. Cursa asta e aşa, de probă. Nici nu ştiu cine-s ăia cu care mă întrec. E în monocrom, ecran incomplet, transparenţă parţială. Parapeţii fug pe lângă mine, nu mă agit, n-am de ce. Cine-s ăia? Pe un trotuar, undeva în dreapta, parţial acoperiţi de fereastra cu jocul, un tip cu valiză şi încă doi la costum tocmai coboară dintr-un HV de protocol. Închid jocul, şi nu ştiu de ce sunt absolut sigur că sunt ăia cu banii. Totuşi, să mă uit la HV-ul ăla. CyClone. Pe maşină scrie CyClone. Aia trei păşesc prin mulţime ca un vârf de lance, mulţimea curge din faţa lor, de parcă i-ar cunoaşte şi s-ar teme. Sus, înspre cer, clădirea CyClone. Sunt de la CyClone, vin spre mine. Să fug, primul gând. Valiză cu bani, costume fine. Să îi aştept, al doilea gând. Un tip cu faţă de negociator, ziarist, comis-voiajor, agent de asigurări, orice, şi două gorile de două ori cât el, cu mâinile sub haină. Carla nicăieri, al treilea gând. S-au mai apropiat, şi mă folosesc de chestia asta ca să exclud fuga, să-mi zic că n-ar mai avea rost oricum, mă mint singur. Nu-mi place s-o fac, dar asta e. Monocrom, alb şi negru, alb sau negru, una din două. Rămân. Au ajuns lângă mine, s-au oprit, şi felul în care mă înconjoară mi se pare suspect pentru nişte simpli curieri, chiar şi de la CyClone... cu banii pentru primul job, da, asta e, asta trebuie să fie. Tipii ăia mari, gorilele. Sunt ciudaţi rău tipii ăia, mai mult laţi decât înalţi. Pâlpâie. A dracu interfaţă, am uitat s-o dezactivez, şi acum văd că a început să pâlpâie şi pe vedere naturală. Ăştia tac. Mai bine tac şi eu cât tac ei, nu de alta dar felul în care arată ăia doi malaci şi felul în care îşi ţin mâinile sub haine, vizibil încleştate pe ceva, mă fac să fiu foarte precaut. Ce chestie, mi-a revenit instinctul de conservare. Brusc, tipul din faţa mea, ăla cu valiza, spune ceva.

De parcă până acum ar fi tot vorbit, de parcă ar fi ajuns la ce vroia de fapt să spună.

- Vrem să te răsplătim. Pâlpâie. Are o voce ciudată, ireală.

- Pentru ce?

- Pentru transportul pe care l-ai făcut mai demult fără să ştii ce riscuri îţi asumi, şi pentru că n-ai încercat să afli nimic înainte să îţi transmitem. E prea de tot. Are voce de femeie.

- Ştiam că o să fii aici. Sper că nu te superi dacă afli că pentru asta a fost nevoie să te urmărim încă de dimineaţă. Pâlpâie toţi. Nu e interfaţa. Nu pâlpâie decât ei, ca nişte proiecţii defecte. Din ce în ce mai des, pâlpâie, se sting. Gorilele se apropie de mine, merg de parcă ar fi rupţi în două la jumătate, de parcă picioarele ar păşi independent, greoi. Pâlpâie, şi mă tem că înţeleg.

- O să-ţi primeşti răsplata cuvenită pentru ceea ce ai făcut. Undeva în apropiere lucesc câteva uniforme. Poliţie. Un echipaj de poliţie stă şi se uită. În rest, străzile sunt goale. Toţi au fugit, ca programaţi. Închid ochii strâns, şi în spatele lor îi văd iar pe cei trei venind spre mine, acum câteva minute, amintirea recentă, perfect păstrată, fără monocromul interfeţei, cei trei venind prin mulţime, mulţimea dându-se în lături, teatral, ca o profeţie apocaliptică pusă în scenă de un artist kitsch. Probabil că proiecţia e doar pentru mine. Sau poate că au injectat panica pură, script CyNeu, în creierele tuturor de pe stradă în afara mea. Nu ştiu, dar deschid ochii. Proiecţiile nu mai sunt acolo, costumele. E Clara, fără valiză, şi şase din oamenii ei, câte doi pentru fiecare gorilă. Şi iar primul gând, fuga. Mă sprijin de zid, al doilea gând. Încă mă mai sprijin de zid, la dracu, am zidul în spate, unde mama dracu să fug? Închid ochii. Îmi spun că s-a terminat, că de aici încolo nu mai e nimic.

- N-o să doară. Vocea Clarei e ultimul lucru pe care îl aud. Ultimul lucru pe care îl aud înainte să doară. Şi doare, doare atât de rău că gândul îmi fuge speriat în alte părţi, ca să reziste, doare atât de rău că o iau razna şi nu mai contează nimic.

Zidul e rece în spate, îl ştiu, nu-l mai simt, şi mai ştiu doar că nu pot să fug. Apoi se termină. Se termină brusc, cum a început. Vreau să deschid ochii dar nu pot, nu mai sunt acolo, îmi dau seama că nu mai am cum.

***

Acum sunt liber. Acum pot să fug cât vreau.

Am ajuns să văd altfel lucrurile, de la o vreme. După ceva timp, te obişnuieşti. Sau te consolezi, te minţi. Oricum, a început să-mi placă aici. Şi nu sunt singur, cum mă temusem. Domeniul CyClone e larg, cu un spaţiu NeuSim propriu şi cu legături cu exteriorul la discreţie. Partea bună e că nici măcar nu-mi mai trebuie bani. E şi Clara aici, i-au făcut felul între timp. Niciodată nu a zis cine, cum sau de ce. Poate şi fiindcă aici nimeni nu prea stă de vorbă cu ea. S-a copiat într-un plug-in porno scris de ea pentru NeuSim-ul companiei, şi acum chiar nu îmi mai lipseşte nimic. Nu m-aş fi gândit că tipa programează NeuSim-uri. De fapt NeuSim-ul de aici e lucrat mai mult dinăuntru. Ăia de la CyClone nu se bagă, şi e bine aşa. E bine aici. Îmi plăcea să cred că pentru cei ca mine nu există un scop măreţ, un final, o împlinire. Îmi plăcea gândul că cei ca mine trec neobservaţi. Acum e altfel. Sunt altfel. Şi cei ca mine au rămas singurii de care mă mai tem. Să nu se găsească vreunul să mă şteargă pe bani graşi, cum aş fi făcut eu nu demult. E singura chestie rea care mi se mai poate întâmpla aici, prima şi ultima. Când m-am trezit în reţea şi am văzut că nu pot să mă deconectez, că interfaţa nu mai e deloc, că reţeaua e totul, că în afara ei eu nu sunt decât un brainmap undeva în clădirea lor imensă, când am înţeles ce au vrut de fapt de la mine, când am găsit în mine informaţiile pe care mi le lăsaseră ca să mă lămurească, nu m-am putut gândi decât la un singur lucru: dacă A.I.-ul pe care l-am distrus ca să ajung aici chiar îi deranjase cu ceva sau dacă l-au ales la întâmplare, ca un test. Încă n-am aflat, şi ăsta e, uneori, al doilea lucru de care mă tem, sau doar un motiv pentru primul. Să nu vină vreodată timpul să aleagă iar pe cineva, la întâmplare. Să nu fiu eu ăla. Măcar s-a terminat cu monocromul, şi asta mă bucură. Aici străzile nu mai sunt urme de cărbune.

Pentru că aici străzile nu mai sunt deloc. Nu mai e nevoie de ele. Şi acolo ... acolo, jos, cum îmi place mie să zic - ploile încă mai spală sângele de pe trotuar, curăţat neglijent de oamenii lor deghizaţi în poliţişti. Pentru mine acolo, jos, e şi acum nouă seara, la un colţ de stradă.